

pligtige kan unddrage sig Følgerne af deres eventuelle Pligtforsømmelse. Det maa herved ikke overses, at der ikke mindst ved de nu foreslaaede Regler er en Mulighed for, at Værnepligtige uden paa nogen Maade at overtræde nogen Pligt kan unddrage sig Værnepligt, nemlig ved stadig at undgaa Steder, hvor de kan blive sessionsbehandlede i den værnepligtige Alder. Og for at indskrænke denne Mulighed er det nødvendigt dels at skabe saa mange Steder for Sessionsbehandling som gørligt og dels at sikre sig, at den Værnepligtige ved Ankomst til saadanne Steder virkelig fremstiller sig til Behandling. Det maa herved erindres, at denne nye Pligt for en Skibsfører, en Pligt, som væsentlig vil bestaa i at lægge Mærke til, om de Søfolk, han forhyrer, har aftjent deres Værnepligt eller ikke, har et Sidestykke i den nugældende § 33, sidste Stykke. Og paa den anden Side vil Justitsministeriet drage Omsorg for, at den Pligt, der herved paalægges Skibsførerne, lettes saa meget som muligt, f. Eks. ved, at det paabydes Udskrivningscheferne betimeligt at meddele Havneautoriteter og Toldvæsen i Havnebyerne Tid og Sted for Sessionens Afholdelse i Byen.

Som Følge heraf foreslaas Ændringerne i Lovens § 4, 2det Stk., § 14, 1ste Stk., § 46 (39), 1ste Stk., § 49 (42), 1ste Stk., og § 50 (43), 2det Stk., idet det særlig med Hensyn til Ændringen til § 14, 1ste Stk., skal bemærkes, at der ikke skønnes nogen Grund til at opretholde denne ganske specielle og ved de nugældende Regler foranledigede Undtagelsesbestemmelse. Det er dog intet urimeligt Forlangende, at enhver, som er pligtig at møde paa Session, men ønsker Udsættelse, skal søge om Udsættelsen. Derimod foreslaas det at beholde Bestemmelsen i Lovens § 34, som under forefaldende Omstændigheder kan faa megen reel Betydning for de unge Sømand.

Om Rejsetilladelser, se nedenfor, § 44 (Lovens § 51).

I Henhold til disse Betragtninger maa Justitsministeriet formene, at det var muligt helt at komme bort fra det nugældende Stoppesystem, uden at der derved lægges nogen uforholdsmæssig Byrde paa Sømandsstanden.

Der gør sig imidlertid herved den anden Betragtning gældende, at Marinen maa være sikker paa til enhver Tid at have fornødent Mandskab til Stede. Der paahviler Marinen en Del Opgaver, der ikke kan siges at være i egentlig Forstand af militær Natur, saasom Fiskerinspektion, Opmaalning m. m. For at begrænse Ud-

gifterne herved saavel som ogsaa ved selve Marineøvelserne er man henvist til at have talrige Indkaldelser til forskellige Tider, idet det derved undgaas, at Besætningerne til de Skibe, som anvendes til de forskellige Opgaver, og i hvilke det befarnes Element spiller en forholdsvis betydelig Rolle, kommer til at ligge længere inde end allerhøjest nødvendigt. Men under Hensyn her til har Marineministeriet hævdet det som et — ogsaa af økonomiske Grunde — uafviseligt Krav, at det Mandskab, som skal bruges til den foreliggende Tjeneste, virkelig møder, idet det i modsat Fald vilde være nødvendigt stadig at have en Reserve liggende inde til Anvendelse i Nødsfald.

Justitsministeriet maa formene, at der ved den nu foreslaaede Sessionsbehandling ogsaa af Befarne praktisk talt altid vil fremstille sig det til Marinens Brug fornødne Mandskab. Men under Hensyn til, at dette dog aldrig kan vides med absolut Sikkerhed, og at et modsat Resultat vil kunne medføre uberegnelige Vanskeligheder, mener man, at der kan skaffes Marineministeriet fornøden Tryghed, naar der gives Hjælp til at anvende den hidtidige Stoppeinstitution i Nødsfald som subsidiaer Indkaldelsesmetode, saafremt der virkelig ikke skulde blive udskrevet paa Sessionen et saa stort Antal Befarne, som er nødvendigt til Bemanningen af de Skibe, der i Aarets første Halvdel skal udrustes.

I Henhold hertil foreslaas de hidtidige Regler i § 33 (29) bevarede i denne modificerede Skikkelse, hvorom nærmere nedenfor ved den anførte Paragraf (§ 29).

Til § 13, 3die Stykke.

Bestemmelsen om Beslaglæggelse af den 3 Gange Udeblevnes Formue er udeladt som formentlig unødvendig; den vides kun yderst faa Gange at have været bragt i Anvendelse.

Til § 14.

Om Ændringen i 1ste Stykke, se § 12. Tilføjjelsen i 2det Stykke er foretaget i Overensstemmelse med den gældende Praksis.

Til § 16.

Paragrafen har faaet sin nuværende Affattelse ved Lov af 13. Decbr. 1895.

Af Forhandlingerne i Folketinget om Lovforslaget (Folketinget, Samling 1895-96, særlig Sp. 1407—11) fremgaar, at Loven er bleven til med særligt Henblik paa, at man efter Hærloven af 13. April 1894 ikke udnyttede Værnekraften fuldt ud. Naar